

Νὰ μὴ μιλῆς γιὰ τοὺς γκρεμνοὺς τοῦ κόσμου, τὴν ἀπάτη,
καὶ τὸ στενὸ τῆς ἀρετῆς νὰ δείχνῃς μονοπάτι;

Θυμοῦμαι ἄχ, ἡ ἐνθύμησες μοῦ σχίζουν τὴν καρδιά μου!
Θυμοῦμαι ὅταν ἐπὶ γαίνας ἔς τὴν ἐκκλησιά κοντὰ μου,
καὶ κουρασμένους πέρναες ἔς τὸ χέρι μου τὸ χέρι
καὶ ἄφινες τὸ βῆρος σου τὸ σῶμα μου νὰ φέρῃ; . .
Ἄχ, τότε ἄν νὰ νοιόθανε τί θησαυρὸν κρατοῦσαν,
τὰ πόδια μου δὲν ἔγγιζαν ἔς τὸ χῶμα, ἐπετοῦσαν!
καὶ ὅταν μὲ κατάνυξι βαθεῖα γονατισμένο
Σ' ἐκύτταζε, πατέρα μου, ἔμπρὸς εἰς τὴν Παρθένο,
Ἐλάμπε τόσο τὸ ἄγνόν ἄν κρίνος μέτωπό σου,
Ποῦ μούρχειτο γονατιστὸς νὰ δεηθῶ ἔμπρὸς σου!
Θυμοῦμαι... ἄχ! καὶ ποῖα στιγμή, ποῖα ὥρα, ποῖα ἡμέρα
Γλυκειὰς δὲ φέρνει ἐνθύμησες τοῦ γέρου μου πατέρα! ..

Ε

Ἐ αὐτὸ τὸ σκότος τὸ βαθύ, ἔς τὴν ἄγρια τρικυμία,
Ὅπου φουᾶ ἔς τὸ στήθος μου ἡ κρούα ἀπελπισία,
Ποῖα εἶν' ἐκείνη ἡ γλυκειὰ ἡ εὐσπλαγχνὴ ἀχτίδα
Ὅπου μοῦ φέρνει ἴσ τὴν καρδιά παρηγορία καὶ ἐλπίδα;
Ἄ! εἶσαι σὺ, ἀδράνια θρησκεία τοῦ Χριστοῦ μου!
Ἐσὺ φωτίζεις τὴν καρδιά καὶ ὀδηγεῖς τὸ νοῦ μου.
Ἐσὺ ὑψώνεις ἔς τ' οὐρανὸν τ' ἀστερωμένα πλάτη
Μὲ τῆς ἐλπίδος τὰ φτερά τὸ δακρυσμένο μάτι!
Σῶπα καρδιά! ἐκεῖ ἦψήλα, ἔς τὸν ἀφθαρτον αἰθέρα
Μία μέρα θ' ἀνταμώσωμε τὸ γέρο μας πατέρα.
Ὅχι! ἡ γῆ δὲ δέχεται ὅλα, δὲν καταπίνει.
Κρύβει τὸν ἥλιο, μὰ ποτὲ, ποτὲ δὲν τόνε σβύνει.
Ἐ τὸν οὐρανὸν ἡ εὐωδία καὶ ἡ φλόγα ἀναβαίνει,
Μόνον ἡ στάκτη ἔδω ἔς τὴ γῆ καὶ ἡ σαπίλα μένει.

Ἐν Φαλτσίφ.

N. A. ΔΡΑΚΟΥΑΝΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ ἐξηκοντούτης κυρία Ψ. εἶνε ἀπαρηγόρη-
τος διὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς τῆς.

Μία ἐκ τῶν φίλων τῆς προσπαθεῖ νὰ τὴν
παρηγορήσῃ:

— Αἰ, δὲν σοῦ λέγω· μπορεῖς νὰ λυπᾶσαι,
μὰ ὄχι δὲ καὶ ἔτσι· ἡλικιωμένη γυναίκα ἦ-
τον...

— Ναί, μάλιστα, ἡλικιωμένη, ἀλλ' ὅσῳ ζοῦσε
τέλος πάντων, μποροῦσα νὰ λέγω: ἡ μητέρα
μου!... Καὶ ἔτσι κέρδιζα εἴκοσι χρόνια τοῦ-
λάχιστον!

ΔΙΜΟΧΟΡΟΣ *

Ἐν συναναστροφῇ.

Ὁ λόγος περὶ τοῦ ἐν Σύρῳ ἐμπόρου κ. Κ.,
καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ.

— Ἐχει πολλὰ παιδιὰ; ἐρωτᾷ τις τῶν πα-
ρισταμένων.

— Ἐγὼ δύο ζεύρω.

— Καὶ δύο ποῦ ζεύρω ἐγὼ, γίνονται τέσ-
σαρα, ὑπολαμβάνει παρεμβάδων ὁ Ἀγαθό-
πουλος.

* *

Ἐν τῷ πλημμελειοδεικίῳ.

Ὁ δικαστὴς πρὸς μάρτυρα:

— Εἶσαι μαραγκὸς, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Μάλιστα.

— Ἐργάζεσαι κοντὰ ἔς τὸ μέρος ὅπου ἔ-
γειν' ὁ καυγᾶς;

— Μάλιστα.

— Πόσῳ μακρὰν ἐστέκεσο εἰς τὴν στιγμήν
τοῦ καυγᾶ;

— Δέκα μέτρα καὶ ἐβδομήντα πέντε πόν-
τους.

— Καὶ πῶς τὸ ζεύρεις μὲ τόσην ἀκριβείαν;

— Τὸ μῆτρον ὕστερα. Μπορεῖ, εἶπα μὲ τὸ
νοῦ μου, νὰ βρεθῇ κανένας νὰ μ' ἀρωγήσῃ τέ-
τοιαν ἀνοησίαν ἔς τὸ δικαστήριον.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἐνὸς ἀνθρώπου ἡ ἀχαριστία βλάπτει ὅλους
τοὺς δυστυχεῖς.

Ἐάν τις σὲ ἐπαινῇ, γίνου σὺ κριτὴς σεαυτοῦ.

Ἡ τύχη φοβεῖται τὰς ἰσχυρὰς ψυχὰς· μό-
νον τὰς ἀνάνδρους κατασυντρίβει.

Ἡ δόξα εἶνε τὸ τελευταῖον πάθος, ὅπερ ἀ-
πεκδύεται ὁ σοφός.

Ἡ κρίσις ἐν τῷ ἀτόμῳ, εἶνε ὡς αἱ τροχιαὶ
τοῦ σιδηροδρόμου, δι' ὧν καθοδηγῆται ἀσφα-
λῶς ἡ ἀτμάμαξα εἰς τὸν πρὸς ἄν ὄρον.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ τελευταία Ἀμαζών. Ἡ τελευταία Ἀμα-
ζών ἀπεβίωσεν ἐσχάτως ἐν Βουένος Ἀγρες τῆς
Ἀμερικῆς ἑκατοντούτης.

Ἐκαλεῖτο Κάρμεν Λεσδένκα καὶ διετέλεσεν
ἀξιωματικὸς τοῦ δευτέρου συντάγματος τοῦ
ἰππικοῦ, εἰς ὃ εἶχε καταταχθῆ εἰκοσαετής.

Κατὰ τὸ μακρὸν αὐτῆς στάδιον ἔλαβεν ἑπτὰ
συζύγους, ἀπέκτησε δὲ δεκαεξὶ υἱοὺς, ἀποθα-
νόντας πάντας—πατέρας καὶ τέκνα,—ἐπὶ τοῦ
πεδίου τῆς τιμῆς, ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ συντάγ-
ματος τοῦ ἰππικοῦ.

Ἡ Κάρμεν μέχρι τῆς τελευταίας αὐτῆς πνο-
ῆς ἔφερε τὴν στολὴν ἀξιωματικοῦ τοῦ ἰππι-
κοῦ μετὰ πελωρίων ὑποδημάτων καὶ γιγαντι-
αίων πτερνιστήρων.

Ἐν Ἑλβετία ὑπάρχουσι χωρία τινὰ, ὧν οἱ
κάτοικοι φημίζονται διὰ τὴν εὐθυκρισίαν αὐ-
τῶν. Μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρεται καὶ τὸ ἐπόμε-
νον χαρακτηριστικὸν τῆς ἰδιότητος ταύτης
τῶν Ἑλβετῶν ἐκείνων. Ὅδοιπὸρος συναντῆσας
χωρικὸν ἐρωτᾷ αὐτόν: — Ἐ, καλὲ μου ἀνθρω-

πε, πόσο χρειάζομαι ακόμη ως πού να φθάσω εις τὸ Αἴγλ; — Τράβα' μπρός, ἀπεκρίνατο ὁ χωρικός. Ὁ ὁδοιπόρος ἐνόμισεν ὅτι ὁ χωρικός ἤθελε νὰ τὸν ἐμπαίξῃ καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Ἀφοῦ ἐβάδισεν ἐφ' ἱκανὸν ὁ ξένος, ὁ Ἑλβετὸς ὑπολογίσας ἐκ τοῦ βαδίσματός του πόσον χρόνον θὰ ἐχρειάζετο ἵνα φθάσῃ εἰς τὸ Αἴγλ, τῷ φωνάζει: — Θὰ εἰσ' ἐκεῖ 'σὲ μιὰ ὥρα.

Ὅτε ὁ πατὴρ τοῦ Μιραμπώ ἔφερε τὸν υἱὸν του εἰς ἐκπαιδευτήριον, ἐπέβαλεν αὐτῷ νὰ ὀνομαζῆται Πέτρος Μπουφιέρης.

— Εἶπα εἰς αὐτὸν, ἔγραφε, νὰ γεῖνῃ ἀξίος ἵνα φέρῃ τὸ ὄνομά μου· καὶ δὲν θὰ τῷ ἐπιτρέψω τούτο ἢ ἀφοῦ εὐσυνειδήτως κρίνω ὅτι ἀπέκτησε τὸ δικαίωμα.

Τὸ μέλλον ἀπέδειξε κατὰ πόσον ὁ νέος Μιραμπώ ἐδικαίωσε τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ πατρός του.

Κατὰ τὰς ἐφημερίδας τῆς Μόσχας ἐπὶ τῇ προσεχῶς τελεσθησομένῃ αὐτοῖσι ἐροτῇ τῆς στέφως τοῦ Τσάρου θὰ ὑπάρχωσιν ἐν διηνεκεῖ ἐνεργεῖα 85 μαγειρεῖα, ἅτινα θὰ παρέχωσι δωρεὰν τροφήν εἰς τὸν λαόν.

Ῥυθὸς τῶν θαλασσιῶν κυμάτων. Ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ Ὠκεανῷ παρατηρήθη ὅτι τὰ κύματα φθάνουσιν εἰς ὕψος 24, 32 καὶ ἐνίοτε 43 ποδῶν· ἐν τῷ Εἰρηνικῷ Ὠκεανῷ τὸ μέγιστον ὕψος εἶνε 32 ποδῶν, ἐν τῇ Μεσογείῳ 14 1/2 καὶ ἐν τῇ Βορείῳ θαλάσσει 13 1/2 ποδῶν.

Κατὰ τὴν «Ναυτικὴν Ἐφημερίδα» ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατὰ τὸ 1881 συμβάντων ναυαγίων ἐξάγεται ὅτι ἐν πλοῖον ἐχάνετο κατὰ πᾶν διάστημα τεσσάρων ὡρῶν. Τὰ πλεῖστα τῶν δυστυχημάτων προέρχονται ἐξ ἀμελείας τῶν κυβερνητῶν ἐν ὥρᾳ ὀμίχλης ἢ νυκτός. Μόνον ἐν τῷ βορείῳ Ἀτλαντικῷ Ὠκεανῷ κατὰ τὰ δύο ἔτη 1879 καὶ 1880 συνέβησαν τετρακόσται συγκρούσεις, αἵτινες ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἐπέλθωσιν ἐὰν οἱ πλοίαρχοι τῶν συγκρουσθέντων πλοίων ἐβλεπον ἐγκαίρως τὴν προσέγγισιν.

Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀπωλειῶν τούτων ἐξάγεται ὅτι κατὰ μέσον ὄρον ἐβυθίζοντο καθ' ἑκάστην ἐν ἀτμόπλοιον πλήρες ἐπιβατῶν καὶ ἐμπορευμάτων. Ἡ Ναυτικὴ Ἐφημερίς φρονεῖ ὅτι διὰ τῆς ἐν καιρῷ ὀμίχλης χρήσεως νέου τινὸς συστήματος σημείων ἀναλόγου πρὸς τὸν κώδικα Barker δύνανται νὰ ἀποσοβηθῶσιν ἂν μὴ πάντα, τὰ πλεῖστα ὅμως τῶν τοιούτων δυστυχημάτων.

τις Ἐταιρία διοργάνωσεν ἐσχάτως ἐν τῷ λιμένι τῆς πόλεως Aberdeen πειράματα περὶ τῆς ἐπενεργείας τοῦ ἐλαίου ἐπὶ τῶν κυμάτων. Ἐπνεεν ἄνεμος σφοδρότατος νοτιοανατολικός, ἡ θάλασσα ἦτο τρικυμιώδης, τὰ κύματα ἀνυψούμενα καὶ θραυόμενα ὑπερεπήδων τὰ προχώματα, καὶ σχεδὸν ἀδύνατον ἦτο εἰς πλοῖον νὰ εἰσπλεύσῃ εἰς τὸν λιμένα. Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ὁ πλοίαρχος Brice, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τῶν λιμενικῶν ἀρχῶν, ἔχυσεν εἰς τὴν θάλασσαν διακόσια ὀγδοήκοντα γαλλίαρια λευκοῦ ἐλαίου τῆς φαλαίνης· πρὶν δ' ἢ παρέλθωσιν εἰκοσι λεπτά, αἱ ἀφρίζουσαι κορυφαὶ τῶν κυμάτων ἠφανίσθησαν, ἡ ταραχὴ κατηνύσθη καὶ ὁ εἰσπλοῦς εἰς τὸν λιμένα ἐγένετο σχετικῶς εὐκολος.

Ἄνθρωποι με οὐραν. Ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ Συνεδρίῳ τῆς Ῥοχέλλης ὁ κ. Zabarowski ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν συναδέλφων αὐτοῦ ἐπὶ δύο περιπτώσεων ἀνθρώπων με οὐραν, εὐρεθέντων μεταξὺ τῶν νεοσυλλέκτων τῶν Παρισίων κατὰ τὸ 1880. Τοῦ μὲν ἑνὸς ἡ τοιαύτη ἀπόφυσις εἶχε μῆκος 1 ἑκατοστομέτρου μόνον· τοῦ ἄλλου ὅμως ἡ προέκτασις τοῦ κόκκυγος ἔφθανε μέχρι 5-6 ἑκατοστομέτρων, ἀλλ' ἦτο ὅλως ἀδρανῆς, καὶ ἀνεγειρομένη κατέπιπτεν ἅμα ἀφινόμενη. Ἀφοῦ ἐξέθηκε τὰς διαφορὰς θεωρίας περὶ τῶν λεγομένων ἀνθρώπων με οὐραν, ὁ κ. Zabarowski συνεπέρανεν ὅτι οὐρὰ πραγματικὴ οὐδέποτε παρατηρήθη εἰς τὸν ἀνθρώπον. Αἱ κατὰ καιροὺς παρατηρηθεῖσαι προεκτάσεις, οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ κακὸς τοῦ σώματος σχηματισμὸς, αὐτινος ἢ ἀνάπτυξις ἀσήμαντος ἄλλως, ὡς ὄλων τῶν ἀτροφίαν πασχόντων ὀργάνων, παρουσιάζει ποικιλίας καὶ ἀταξίας. Πρὸς στήριξιν δὲ τῆς γνώμης του ἀνέφερε τὰς παρατηρήσεις τοῦ Γερμανοῦ ἱατροῦ Max Hortels, εἰς ὃν παρουσιάσθησαν 19 τοιαῦται περιπτώσεις, χωρὶς αὐτὸς νὰ ἐπιζητῇ αὐτὰς παντάσῃ.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ἀργυρὰ περόνια καὶ κοχλιάρια ῥυπαινόμενα ὑπὸ κρόκου βραστοῦ φῶν χάνουσι τὴν στιλπνὴν αὐτῶν ὕψιν, προσλαμβάνοντα χροιάν μολύβδου καὶ χαλκοῦ, ἣν δυσκόλως καὶ μετὰ καιρὸν ἀποβάλλουσι. Ἐν τούτοις δύνανται εὐκολώτατα ν' ἀναλάβωσι τὴν προτέραν αὐτῶν στιλπνότητα ἂν βρασθῶσιν ἐντὸς μίγματος ἐξ ὕδατος καὶ στάκτης ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν.

Κυρία P*.

Τὸ ἔλαιον κατευνάζει τὰ κύματα. Ἀγγλική